

„Kdybych nebyl hercem, chtěl bych být rentiérem“

Ale nebyl by zřejmě rentiérem příliš náročným. Když chvíli hovoří, cítíte, že je to muž s duší kluka, kterému na materiálních věcech příliš nesejde. Ii on ale přemýšlí o tom, že by se mohl začít usazovat a mít třeba vlastní byt. A kde jinde, než v Plzni, kde už si dlouho připadá jako doma.

Jak dlouho žiješ v Plzni a jak se tu cítíš?

Myslím, že už jsem domestikován. Žiju tu od 93. roku, cítím se být Plzeňákem. Mám hodně rozlitaný život, pendluju mezi Brnem, Prahou a Plzní. Jen na zkoušky do Brna jsem najezdil 18 tisíc km. A když se řítím po dálnici a vidím Bartoloměje, tak si říkám – zaplat'pámbu, už jsem doma.

Co tě na Plzni tak chytlo?

Plzeň je pro mě osudová. Když vystoupím v Praze z auta a zapojím se do davu, skočí na mě čtyři infarkty, každý z jedné světové strany. Dnes se všude žije rychle, ale tam ještě rychleji. Když člověk nespěchá, nebo se dokonce i rozhlíží kolem sebe, vypadá tam jako blázen nebo turista. V Plzni se žije o polovinu pomaleji. Uvědomil jsem si to hodně i v Brně, kde je život ještě pomalejší. Tam shon necítíš, na ulici se na tebe smějí i úplně cizí lidi a mají tendenci zdravít. Jak ale tuhle republiku poznávám, mám pocit, že pro hereckou práci je snad nejlepším městem Plzeň, A mám velkou radost, jak se probouzí. Když jsem tu byl před lety podepsat smlouvu, byla šedá, oprýskaná. Nedýchala. Teď kamkoli jdeš po městě, tak žije. Jen je škoda, že kolem sedmé večer je už třeba náměstí úplně pusté. Při tom se tu otvírají nové kavárničky, cukrárničky – bylo by proč se tu zdržovat.

Jak snášíš, že je život čím dál rychlejší?

Co mi zbývá. Nevidím to rád, protože je strašně příjemné, když máš čas na věci, které děláš. Bohužel se mi dost často děje, že mám tady zkoušku, pak se ženu do Prahy, proderu se zástupy, skočím do studia, nadabuju a jedu zpátky na představení. To udělám pětikrát do týdne a v neděli už mi to hlava nebere. Ale uživit se musíš, a když si po deseti měsících takového shonu chceš dopřát na 14 dní někam vypadnout, tak pro to musíš něco udělat.

Čím se odreagovááš?

Mně osobně pomáhá k odreagování sport, ještě i po představení se často seberu a jdu si zahrát hokej na zimák. Nebo fotbálek, či squash. Štve mě ale, že nemám čas na naše, dostanu se za nimi do Jihlavy tak třikrát za rok. Večer jsme chodívali s partou ven, to už teď nezvládám. Začneš dělat na pár seriálech – a tam na tebe nikdo nepočká. Taky se nedokážu dokopat k tomu, abych si zdokonalil angličtinu, ale to je o lenosti.

Když jsme u těch seriálů – právě teď běží v televizi minisérie, kde máš jednu z hlavních rolí. Jak se ti točilo?

Byla to hrozně příjemná práce. Navíc jsem se tam potkal se svým spolužákem Bobem a s Klárou Cibulkovou, bylo to fajn. Je to milé i teď, když to běží, jen mě mrzí, že když už se

do toho investuje tolik času, že se série nasadila proti SuperStar. Měly se točit další díly, když se ukáže, že je to divácky úspěšné. A to se nepozná, protože SuperStar strhává sledovanost na sebe.

Láká tě tajemno, kterým jsou díly protkané?

Lákalo mě to spojení duchařiny s obyčejným detektivním pátráním lidiček, co se tím snaží živit. To nebývá v detektivce obvyklé. Ale když se točilo, když jsme byli v pravé Hagenově štole a stáli u té kolejnice – na ní když zazvoníš, do roka a do dne se něco stane tomu, kdo zvonil, nebo někomu z té paty – to skutečně běhal mráz po zádech. A fakt tam je deník a v něm zápisy jako – já nevěřil a připravils mě o kamaráda. No mrazí z toho, i když jsme my měli tu kolejnici falešnou o 400 metrů jinde.

Sám věříš v nadpřirozeno?

Asi věřím. Myslím si, že tu kolikrát nejsme sami. Věkem jsem taky dospěl k tomu, že můžeš chtít všechno, ale ne hned. Po kousíčkách se to skládá k obrazu tvému. Když nespěcháš, jsou pak ty věci hodnotnější.

A plány do budoucna?

Měl bych se asi začít usazovat, na jednu stranu je to možná zbytečné, protože co mám, to mi zatím stačí, na druhou stranu mi divadelní garsonka už připadá málo. Takže to znamená poohlédnout se po nějakém bytu. Po materiálních věcech netoužím, co potřebuji, mám. Naivně si spořím na důchod, ale ten se do té doby stejně zruší...

Kdybys nebyl hercem, čím bys byl?

Asi bych zůstal u sportu, dělal jsem závodně volejbal, pak jsem toho kvůli divadlu nechal. A čím bych chtěl být – rentiérem. Bydlet v Paříži na Mont Martru, chodit dolů do caffeterie na Laté s croisantem, číst si český noviny a pozorovat šrumec. Ale to neznamená, že by mi v Čechách nebylo krásně. Stává se, že skočím do auta, jedu do přírody, prohlédnu si nějaký hrad – tak, jak je to zelený v naší zemi, to není snad nikde.

Plzeňský metropol, 10. 6. 2004, autor: Lucie Černá

Z důvodu špatné kvality originálu pro všechny příznivce Martin Stránského přepsala mirmel.

P.S.:

Fotky nic moc, tak v tomto smyslu jsem vás vážně o nic nepřipravila ;)